

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μιλήσαμε κι' άλλοτε για τους όγκους από μπετόν που υψώνονται χωρίς οίκο υπό μορφή πολυκατοικιών στις πόλεις, στις παραλίες μας, στη ζωή μας.

'Αλλά τώρα που μπαίνει ή ανοίξη και που οι πρώτες μυγδαλιές έκαναν ήδη την άσπρη τους διακριτική εμφάνιση στις έσοχές μας, το θέμα ξανάρχεται, πιο έπιτακτικό από άλλοτε.

Ρίξτε μιὰ ματιά, ιδιαίτερα όσες ζείτε στη Λευκωσία (ας μη μιλάμε πια για την 'Αμμόχωστο.) σε μιὰ οποιαδήποτε πολυκατοικία, στη γειτονιά σας, στον δρόμο προς τη δουλιά σας, όπουδήποτε. Κοιτάξτε το οικόπεδο, όπου είναι φυτεμένη, υπολογίστε τον ελεύθερο χώρο που αφήνει τριγύρω. Σκεφθείτε και τα παιδιά που μένουν σ' αυτή την πολυκατοικία των 10, των 15, των 40 διαμερισμάτων: Πού θα βγούν να προϋπαντήσουν την άνοιξη;

Πού θα βγούν να παίξουν κρυφτό, μπάλα, σχοινάκι; 'Ο αύστηρά περιορισμένος χώρος γύρω από την πολυκατοικία, αν δεν έχει πουληθεί μαζί με τα διαμερίσματα σαν χώρος στάθμευσης, είναι προορισμένος για τα σκουπίδια, για την είσοδο, για το πεζοδρόμιο με τις διτρίνες του σουπερ μάρκετ.

Σκεφθείτε κι' υπολογίστε τί θα γίνει όταν όλα τα άδεια χωράφια που με μαθηματική ακρίβεια θα «άξιοποιηθούν σύντομα», μετατραπούν σε κατοικίες εις ύψος, χωρίς πνεύμονες, χωρίς ανάσα, χωρίς καμιά ανθοώπινη υπόσταση!

Το σκέφτομαι και παγώνει το αίμα μου. Τα παιδιά θα βγαίνουν στις στενόχωρες βεράντες, θα κρέμονται απ' τα παράθυρα για να δούν λίγο ουρανό. Θα γράφουν στις εκθέσεις τους για τα δέντρα «που κάποτε βλαστούσαν στις αύλές», για τις αύλές «που κάποτε είχαν τα σπίτια», για τα παιδιά «που κάποτε έπαιζαν στο χώμα, στο υπαιθρο.»

Πού πάμε αλήθεια; Θα αφήνουμε έτσι επ' άπειρον τους εκυεταλλευτές της γής να θησαυρίζουν σε βάρος της υγείας και της άρμονίας της ζωής μας;

Δεν υπάρχει τρόπος να επιβληθεί υποχρεωτικός νόμος, ό καθένας που κτίζει μιὰ πολυκατοικία να παραχωρεί ένα χώρο ανάλογο για πράσινο, για κήπο, για παιδικές γωνιές;

'Οχι τίποτ' άλλο, για να μπορούν τα παιδιά μας να λένε: 'Ηρθε ή άνοιξη και φέτος! Την είδαμε!

ΓΛΑΥΚΗ